

[Alfred Jensen.]

forhold under hensyn til deres specielle interesser, uden hensyn til hvordan det stod til med folkets tarv.

Og så kommer man som sædvanlig til os og forklarer, at det eneste afgørende er at få forbruget begrænset, som man siger; men i virkeligheden er det, man taler for, en sænkning af levestandarden. Det skal klare vanskelighederne, og ligesom man anbefaler det her i Danmark, således står man i England og anbefaler arbejderne at spænde livremmen ind, da forbruget skal skæres ned, og ligeledes i Frankrig, i Italien, ja, selv i De Forenede Stater. Men er der da for få varer? Er det det, der er galt? Flere af ordførerne, ja, jeg tror alle ordførerne, har heroppefra understreget, at der ikke er for få varer, men at der tværtimod er afsætningsvanskeligheder. Men så nytter det da ikke noget, at man begrænser forbruget. Enhver kan da se, at dette ikke er vejen frem, hverken for vort folk eller for andre. Den politik, man her har betjent sig af, og som man ønsker at betjene sig af fremefter, går imidlertid kun ud på at lægge byrderne på de brede befolkningslag. Alt det, der har været talt om her, går ud på at begrænse de brede befolkningslags købekraft; de store tænker man ikke på.

Vi erkender, at de vanskeligheder, vi står overfor, er et resultat af kapitalismen, og vi ved, at man ikke varigt kommer over dem, før man kommer bort fra den kapitalistiske samfundsordning; men det betyder ikke, at man ikke nu kan ændre en tøddel i de forhold, hvorunder arbejdere og småkårsfolk lever. Det har vi påvist ved forskellige lejligheder, og derfor er vi gået ind for, at beskæftigelsesarbejder skal sættes i gang, at der skal ydes mere hjælp til de arbejdsløse, større rente til de gamle o. s. v., og derfor er vi også gået ind for en skattelettelse. Det er ikke noget, som skal bruges op til valgene, og derfor er vor dagsorden ikke, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) påstår, kommet for sent. Den er kommet i rette tid. Den er kommet efter et valg, før hvilket alle har talt så rørende om de vanskeligheder, den jævne mand havde, når han skulle klare skatten. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) kan jo raillere over de konservatives skatteagitation, retsforbundet o. s. v., men det ærede medlem og hans parti kan gribe i egen barm. De har selv udsendt de samme tryksager: Se på skattebilletten og stem på liste A, og faktisk lokket med, at her var billigere skatter at

vente. Det er kendsgerningerne, og netop derfor må tidspunktet være inde til, at forslaget om eftergivelse af et kvartals skat tages op til behandling her i folketinget.

Den højtærede finansminister måtte naturligvis gøre nogle bemærkninger om et sådant forslag. Ejendommeligt nok var det denne gang kun beløbet 7 000 kr. Jeg havde ventet, at den højtærede minister ville mene, at indtægten burde være sat betydeligt højere, men det, der faktisk pinte ham, var, at den mand, der havde 7 010 kr. i skattepligtig indkomst, ikke blev fri for at betale skat. Ja, jeg er klar over, at lige meget hvor man sætter grænsen, vil der blive nogle, der ikke kommer med. Det var jeg klar over, før jeg skrev forslaget, og finansministeren må affinde sig med, at sådan må det være, hvis man ikke vil gå den vej, som man gik i fjor, da man gav lettelser helt op i den øverste top. Men det ønsker vi ikke, og hvis der skulle være mulighed for at få vort forslag gennemført, hvis der sker en lille ændring af beløbet, er vi naturligvis villige dertil. Men som situationen er, ikke mindst under hensyn til de vanskeligheder, som den dårligst stillede del af befolkningen har som følge af prisstigningen i denne vinter, må vi anbefale, at man vedtager denne dagsorden og derved skaber mulighed for indfrielse af de forventninger, som hundredtusinder af vælgere havde den dag de gik til valgurnerne og satte deres kryds på stemmesedlen.

Funck Jensen: Jeg forstår, at den højtærede finansminister er ivrig læser af „Land og Folk“ og dør henter nogle af de nedsættende udtryk, som han skal anvende overfor retsforbundet. I alt fald kan jeg ikke opfatte det anderledes, når den højtærede finansminister sammenligner retsforbundet med nazisterne. „Nationalsocialister“ — ja, det var jo af disse to ord ordet „nazi“ var sammensat — indeholder altså både „nationale“ og „socialister“. Her i salen har vi to slags socialister, nemlig de internationale socialister, der kalder sig kommunister, og så de nationale socialister, så jeg synes også i dette tilfælde, at det skældsord, der er anvendt overfor retsforbundet, i og for sig kunne falde tilbage på den, der har fremsat det. Hvis man ser på den partidisciplin, som man ved i særlig udpræget grad hersker indenfor det socialdemokratiske parti, ja, så er der også dør et lighedspunkt med nazisterne.

Jeg synes nu i og for sig, vi skulle lade dette ligge og hellere se på realiteterne i det,